

πρὸς διασκεδάσιν του (1). Θέλω νὰ ἰδῶ εἰς τὰς αἰθούσας καὶ τὰ δωμάτιά σας γυναῖκας καὶ ἄνδρας ἐρχομένας πρὸς ἀναζήτησιν τῆς νυκτερινῆς ἀναπαύσεως μετὰ τὰς θορυβώδεις ὥρας τῶν συναναστροφῶν καὶ τῶν διασκεδάσεων. Θέλω ν' ἀκούσω εὐκρινῶς τὰ χίλια ἀσυνάρτητα λόγια ὅσα προφέρουν ὅλοι ἐκεῖνοι, ὅσοι ἕκαμναν ἐρωτήσεις περὶ ἐμοῦ εἰς τὸν Ἰουλιανὸν καὶ τὴν Θεοδώραν. Καὶ καθὼς αἱ διεσπαρμένα ἀκτίνες τοῦ φωτός συγκεντρούμεναι διὰ τοῦ διαφανοῦς κρυστάλλου φέρουν ἀνάφλεξιν, — καθὼς αἱ διασταυρούμεναι γραμμαὶ σκιᾶς συναποτελοῦν τὸ σκότος, καὶ οἱ κόκκοι γῆς τὰ ὄρη, καὶ αἱ σταγόνες νεροῦ τὰς θαλάσσας, ἀπαράλλακτα κ' ἐγὼ ἀπὸ τὰς ἀσυναρτήτους φράσεις των, ἀπὸ τὰ κενὰ των μειδιάματα, ἀπὸ τὰ περιέργα βλέμματά των, ἀπὸ τὰ χίλια μικρολογήματα ὅσα διασπείρουν αὐτοὶ ἀπροσέκτως εἰς τὰς συναθροίσεις των, εἰς καφενεῖα, εἰς θέατρα, εἰς συναναστροφάς, — καὶ μένουν τώρα κρεμάμενα εἰς τὸν ἀέρα, — θὰ κατασκευάσω τὸ δρᾶμά μου! Τὸ εὐτελὲς κρυστάλλον τῆς διανοίας μου ἄς γείνη ὁ φακὸς ὅπου θὰ συγκεντρωθῇ καὶ τὸ φῶς καὶ αἱ σκιαὶ πρὸς σχηματισμὸν τῆς ἐστίας ὅπου θ' ἀναφλεχθῇ ἡ δραματικὴ πυρκαϊά, — ἡ τραγικὴ ἔκρηξις τῆς καταστροφῆς. Ἀνάβλυσε δρᾶμα μου, καὶ ὅσον διὰ τὸν τίτλον σου, ἰδοῦ . . . ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ λύχνου μου βλέπω τὸ ἀθάνατον ἔργον τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ τῆς Φλωρεντίας· αὐτὸς μοῦ παρέχει Ἰταλιστὶ ὅ,τι θὰ ἦτο ἀπερισκεψία καὶ αὐθάδεια νὰ γράψω εἰς τὴν γλῶσσάν μου εἰς βιβλίον, ἢ νὰ προσφέρω ἐπὶ τῆς σκηνῆς. Παῦλε καὶ Φραγκίσκα, ἄς ὠφεληθῶ ἀπὸ τοὺς ἐρωτάς σας. (Κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἐτοιμάζεται νὰ γράψῃ). Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀρχὴ τοῦ δράματος! Τὸ πρῶτον φύλλον . . . δὲν εἶναι πλέον ἄγραφον· περιέχει τὸν τίτλον (γράφει) ὁ Μέγας Γαλεότος (2). (Ἐξακολουθεῖ γράφων πυρετωδῶς).

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

(1) El Diablo Cojuelo ὑπὸ τοῦ Luis Velez de Guevara, δραματικοῦ ποιητοῦ καὶ διηγηματογράφου τῆς 17ης ἑκατονταετηρίδος. Τὸ ἐν λόγῳ διήγημα ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον τῷ 1641. Ἐν αὐτῷ παρίσταται σπουδαστὴς ὅστις ἀπελευθερεῖ ἐκ φιάλης μάγου (ἐντὸς τῆς ὁποίας εὐρίσκειτο φυλακισμένος) τὸν γυλὸν διάβολον, οὗτος δὲ εὐγνωμονῶν περιφέρει τὸν ἐλευθερωτὴν του ἐναέριον ἄνωθεν τῆς Μαδρίτης τὴν νύκτα, καὶ ἀφαιρῶν τὰς στέγας ἐκ τῶν οἰκιῶν ἀποκαλύπτει τὰ ἐντὸς αὐτῶν τελούμενα μυστήρια. Τὸ σατυρικὸν τοῦτο διήγημα ἀπεμιμήθη ὁ Γάλλος Lesage, γράψας τὸ 1707 τὸ ὁμώνυμον μυθιστόρημά του.

(2) Ἀναφέρεται εἰς τὸ πασίγνωστον ἐπεισόδιον τοῦ Ἐΐψματος τῆς Θεῖας Κωμωδίας τοῦ Δάντου. Ἡ Φραγκίσκα διηγεῖται πῶς ἡ ἀπὸ κοινοῦ ἀνάγνωσις τῶν ἐρώτων τοῦ Λανσελότου ἔφερεν ἀνεπαισθήτως τὸν ἐραστὴν της καὶ αὐτὴν εἰς τὸ ἁμαρτήμα διὰ τὸ ὅποιον ἐτιμωροῦντο ἡδὴ εἰς τὴν κόλασιν. Τὸ βιβλίον ἐκεῖνο ἦτο ἡ ἀφορμὴ τῆς πτώσεως των. «Galeotto fu el libro e chi le sevisse». Οὕτω ὁ Γαλεότος τῆς ἐν τῷ δράματι τούτῳ πτώσεως ὑπῆρξε ὁ κόσμος καὶ ἡ κακολογία του. Ἐνθεν ὁ τίτλος τοῦ δράματος. Ὁ μέγας Γαλεότος εἶναι «ὁ κόσμος ὅλος» περὶ οὗ ὁ λόγος ἐν τῷ προλόγῳ.

Ἡ ΖΩΗ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΣ

Ὅπως ὅλων τῶν κοριτσιῶν τοῦ κόσμου τὸ ὄνειρον τῆς Παναγιώτας ἦτο νὰ ὑπανδρευθῇ. Δι' αὐτὸ ἐξενιτεύθη, δι' αὐτὸ ἤλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας, δι' αὐτὸ ἐγένετο ὑπηρέτρια, μικρὴ-μικρὴ ἀπὸ δώδεκα χρονῶν κορίτσι, δουλεύουσα εἰς τὰ σπίτια ὀκτὼ χρόνια τώρα, διὰ νὰ κάμῃ τὴν προικὰ της.

Καὶ μολοντί πολλές φορές εἰς τὸ διάστημα αὐτὸ, ἡ μητέρα της ἐσήκωσε χρήματα διὰ τὴν πτωχὴν της οἰκογένειαν καὶ ἀνεκούρισε μὲ αὐτὰ τὰ μικρὰ ὄρφανὰ της ἀδέλφια, ἡ Παναγιώτα, ἐν ὥρᾳ γάμου πλέον, εἶχε κατορθώσει νὰ βάλῃ κατὰ μέρος τὸ δικὸ της, τὰ ρουχαλίκια της φυλαγμένα σ' ἓνα μεγάλο σεντούκι, ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ διαδρόμου τῆς οἰκίας Β* ὅπου ὑπηρετεῖ, καὶ πεντακοσίας δραχμάς, κατατεθειμένας εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν. Ὅχι μεγάλα πράγματα· ἀλλὰ ἓνα νοικοκυρόπουλο μποροῦσε νὰ πάρῃ μ' αὐτὴ τὴν προικὰ, κανένα μπακαλάκη, ἢ κανένα φούρναρη, ἢ κανένα ἀπ' αὐτοὺς ποῦ ἔχουν ἐμπορικίαι εἰς τὰς συνοικίας καὶ τοὺς ὁποίους ἐπροτιμοῦσε ἀπ' ὅλους, γιὰτὶ ἔχουν παστρική δουλειὰ καὶ ἄνετη. Ἐπειτα ἡ Παναγιώτα εἶχε καὶ τὴν ἐμμορφιά της· μάτια μεγάλα κατὰμαυρα· φρύδια γραμμένα, μάγουλα κατακόκκινα, ἀνάστημα κυπαρισσένιο καὶ μιὰ πλεξούδα χονδρὴ καὶ μακρὰ ὡς τὴ μέση της. Ἀμὲ τὴν τιμιότητά της καὶ τὴν φρονιμάδα ποῦ τὴν βάζετε; Καὶ λίγο τόχετε μέσα εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου τὰ περισσότερα δουλικὰ κρυφομιλοῦν μὲ τὸν ἓνα καὶ φεύγουν μὲ τὸν ἄλλο καὶ καταντοῦν εἰς τὸ τέλος κι' ὅπου κακὸ σοῦ θέλει, νὰ βρισκεται αὐτὴ νέα καὶ ἔμμορφη, καὶ νὰ μὴ γελᾷ μὲ πονηράδα καὶ νὰ μὴ κυττάξῃ κανένα, καὶ νὰ μὴ δέχεται λόγο καὶ νὰ πηγαίῃ τὸ δρόμο της καὶ νὰ κυττάξῃ τὴ δουλειὰ της; . . .

*

Τὴ δουλειὰ της . . . αὐτὴ δὲν τὴν ἀγαποῦσε καὶ πολὺ, εἶνε ἡ ἀλήθεια. Ἐδούλευε μόνον καὶ μόνον διότι ἡ ἀνάγκη τὴν ἔκαμνε. Τώρα μάλιστα, εἰς τὸ τέλος, ἤρχισε καὶ αὐτὴ νὰ βαρύνεται τὴ σκλαβιά καὶ νὰ ζητῇ τὴν ἐλευθερίαν της καὶ νὰ θέλῃ παιὰ νὰ κάμῃ τὸ σπίτι της καὶ νὰ φήσῃ τὰ ξένα, ἀπὸ τὸν καιρὸ μάλιστα ποῦ εὐρέθη ἓνας χριστιανὸς καὶ πῆρε τὴ χήρα τὴν μητέρα της καὶ δὲν εἶχε πλέον καὶ ἡ οἰκογένεια της ἀνάγκη ἀπὸ τὰ χέρια της . . . Τί καλὰ νὰ βρίσκονταν τώρα καὶ γι' αὐτὴ ἓνας χριστιανός!

Αὐτὴ ἦτο ἡ ψυχικὴ διάθεσις τῆς Παναγιώτας, ὅταν ἤλθε καὶ τὴν εὔρε μίαν καλὴν γραῖα, ἡ ὁποία τῆς εἶπεν ὅτι ὀνομάζεται κυρὰ Μαλαματένια καὶ ὅτι εἶνε προξενήτρα. Διὰ τὴν Παναγιώταν εἶχε ἓνα πολὺ καλὸν νέον, τίμιον παλλικιάρη καὶ ἔμμορφο. Τὸν ἔλεγαν Μανώλη καὶ ἦταν ράπτης· ἐδούλευε σ' ἓνα μεγάλο μαγαζὶ καὶ εἶχε ὀγδόντα δραχμάς τὸ μῆνα. Τὴν εἶδε τὴν Παναγιώτα καὶ τὴν ἀγάπησε καὶ κοντολογίης ἔστειλε τὴν κυρὰ Μαλαματένια νὰ τὴν γυρέψῃ.

— Καλὰ καὶ ἄξια εἶν' αὐτὰ ποῦ μου λές, μὰ νὰ τὸν ἰδῶ πρῶτα κυρὰ Μαλαματένια· εἶπεν ἡ Παναγιώτα.

Καὶ τὸν εἶδε· καὶ ἐνεθυμήθη μάλιστα ὅτι τὸν εἶχεν ἰδῆ καὶ ἄλλη φορά, διότι πολλές φορές εἶχε περάσει ἀπὸ τὸν δρόμον ἐκεῖνο ὁ ξανθὸς νέος μὲ τὴν μαύρην στραβοφορεμένην βεπούμπλικαν.

— Καλὸς καὶ ἄξιος εἶνε, μὰ νὰ ξετάξω κ' ἐγὼ νὰ μᾶθω, κυρὰ Μαλαματένια, εἶπε πάλιν ἡ Παναγιώτα.

Καὶ ἐξήτασε καὶ ἔμαθεν. Ἡ κυρὰ Μαλαματένια, ὡς καλὴ γραῖα, εἶχε φαίνεται προετοιμάσει τὰ πάντα μὲ πολλὴν ἐπιτηδεϊότητα καὶ ζήλον. Αἱ πληροφορίες τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἡ Παναγιώτα καὶ τ' ἀφεντικὰ τῆς ὑπερέβαιναν κάθε προσδοκίαν καὶ ὁ Μανώλης προσέκυπταν ἐξ αὐτῶν καλῶς ὄχι μόνον δι' ὑπέρβριαν, ἀλλὰ καὶ διὰ κυρίαν. Ἡ πρότασις, ἡ καλὴ καὶ ἀνέλπιστος τύχη ἐγράφη πρὸς τὴν μητέρα τῆς κόρης καὶ ἐδόθη εὐχαρίστως ἡ ἀδεία τῆς καὶ ἡ εὐχὴ. Ὁ γάμος συνωμολογήθη καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. Β' ὅπου ὑπηρετεῖ ἡ Παναγιώτα, εἰσῆρχετο ἀπὸ τὴν σκῆλαν τῆς ὑπηρεσίας ὁ Μανώλης, ὡς γαμβρὸς πλέον ἐπισήμως. Μολοντί δὲ κατὰ τὰς συνεντεύξεις τῶν παριστάτο πάντοτε καλοκαγάρθως ἡ γραῖα μήτηρ τοῦ οἰκοδεσπότη, οἱ μελλόνυμφοι ἐφαίνοντο εὐτυχεῖς καὶ εὐχαριστημένοι καὶ οἱ δύο.

*

Καὶ ἦλθεν ἡ μεγάλη ἡμέρα. Ἡ Παναγιώτα, φοροῦσα τὸ καλλίτερόν τῆς φόρεμα, ἀπεχαιρέτισε μὲ δάκρυα καὶ εὐχαριστίας τ' ἀφεντικὰ τῆς καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἄμαξαν, ἡ ὁποία τὴν ἐπερίμενε κάτω καὶ εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθηντο ἀκόμη ὁ γαμβρὸς, ἡ καλὴ γραῖα, εἰς τὴν ὁποίαν ὠφείλετο ἡ εὐτυχία ἐκείνη, καὶ μὴ ἀλλῆ, νεαροτέρα αὐτῆς, ἡ ὁποία ἐσυστήθη εἰς τὴν Παναγιώτα ὡς φίλη τοῦ Μανώλη καὶ μέλλουσα κουμπάρα. Εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῆς μάλιστα ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τὸ στεφάνωμα, διότι ξένος ἦτο καὶ ὁ Μανώλης καὶ τὸ σπίτι του δὲν το εἶχεν ἀκόμη ἐτοιμάσει.

Καὶ ἡ ἄμαξα ἐκυλίετο ἐπὶ πολὺ. Ἡ συνοικία εἰς τὴν ὁποίαν εἶχον εἰσέλθει ἦτο ἔρημος, μακρυνή, ἀπόκεντρος.

«Πολὺ μακρὰ τῶγεις τὸ σπίτι σου, κυρὰ κουμπάρα!» εἶπε γέλωσα ἡ Παναγιώτα.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἡ ἄμαξα ἐσταμάτησεν ἐνώπιον οἰκίας χαμηλῆς, μονορόφου, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθησαν δύο κόραι, αἱ ἀνεψιὰί τῆς κουμπάρας καὶ ὁ ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενον ἐκεῖ μὲ τὸν βοηθὸν του, ἕνα μικρὸν ἀναγνωστὴν ὀλιόξανθον ἕως δεκαοκτῶ ἐτῶν, μὲ κόμην φουντωτὴν ὡς γυναικίαν.

Χωρὶς χρονοτριβήν, ἀφ' οὗ ὅλα ἦσαν ἔτοιμα, ἤρχισε τὸ μυστήριον. Εἰς τὴν Παναγιώταν ἔκαμιν ἐντύπωσις ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ ἱερεὺς ἀνεγίνωσκε τὰς εὐχὰς, μασσητὰ καὶ γρήγορα καὶ κολλῶν σχεδὸν τὸ βιβλίον ἐπάνω εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν ἐφαίνετο οὕτω παρὰ ἡ ἄκρα τῆς παραδόξου γενειάδος του, —καὶ οἱ γέλωτες τοῦ μικροῦ ἀναγνωστοῦ τοὺς ὁποῖους συνέλαβε δύο-τρεῖς φορές ἡ Παναγιώτα, ἐν ᾧ προσεπάθει νὰ τοὺς καταπνίξῃ. Οἱ ἄλλοι εὐρίσκοντο ὀπισθὲν τῆς, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ βλέπῃ τί ἔκαμνον καὶ πῶς ἐστέοντο. Εἰς τὸ Ἡσαΐα Χόρσευε ἔλαβον μέρος ὅλοι καὶ ὅλαι, ἔρρανον δὲ τὴν νύμφην δι' ἀνθέων πολλῶν καὶ ζαχαρωτῶν καὶ τὸ μυστήριον ἐτελείωσε μ' εὐχὰς, μὲ γέλωτας καὶ μὲ χαρὰν. Τότε ὁ ἱερεὺς μὲ τὸν ἀναγνωστὴν ἐχαιρέτισαν καὶ ἀπῆλθον, ὕστερα δὲ ἀπὸ ὀλίγον εἰς τὴν γαμήλιον συντροφίαν, καθήμενη ἤδη περὶ τραπεζῆς συμποσίου, προσετέθη εἰς νέος μελαγχροινός, ὁ Νότης, φίλος στενός τοῦ γαμβροῦ καὶ ἡ γυναίκα του, ξανθὴ κόρη, τῆς ὁποίας κατακληκτικὴ ἦτο ἡ μὲ τὸν πρὸ ὀλίγου ἀναγνωστὴν ὁμοίότης. Ἡ Παναγιώτα ὁμοῦ δὲν το παρετήρησε, παρεχώρησε δὲ πολὺ προθύμως τὴν συγγνώμην τῆς, ὅπως ὅλοι οἱ εὐτυχεῖς ἄνθρωποι, ὅτι δὲν ἐπρόφθασαν καὶ ἤρχοντο ἀργὰ μετὰ τὸ μυστήριον...

Ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον, ἔφυγαν οἱ ξένοι καὶ ἔμειναν μόνον οἱ νεόνυμφοι. Ἐκεῖ εἶχον ἐστημένην προσωρινῶς τὴν φωλεὰν τοῦ ἔρωτός των. Εὐτυχεῖς καὶ ἀγαπώμενοι

ἔζησαν εἰς τὴν φωλεὰν αὐτὴν ὀλίγας ἡμέρας καὶ κατόπιν ἐπέταξαν εἰς ἄλλην, εἰς τὴν μόνιμον, τὴν ὁποίαν εἶχε πῆξει ὁ Μανώλης τῇ βοήθειᾳ τῶν 500 δραχμῶν, τὰς ὁποίας εἶχε σηκώσει ἀπὸ τὴν Τράπεζαν.

*

Ἄλλ' ἡ εὐτυχία δὲν εἶχε τι διαρκῆς καὶ αἰώνιον· τριῶν δὲ μηνῶν εὐτυχία εἶνε μάλιστα καὶ πολὺ γιὰ μιὰ δοῦλα, ποῦ δὲν ἔχει παρὰ πεντακόσιες καὶ τὰ βουχαλάκια τῆς. . . Ὁ Μανώλης ἤρχισε νὰ μὴν πηγαίνει πλέον τακτικὰ τὴ νύκτα στὸ σπίτι του, προφασίζομενος πολλὴν ἐργασίαν καὶ νυκτερία εἰς τὸ κατάστημα, εἰς τὸ ὁποῖον ἄλλοτε δὲν ἐπήγαιεν οὔτε τὴν ἡμέραν. Ὑποπευθετο, ἔκλαιεν ἐκείνη, ἀλλὰ εἰς μάτην. Αἱ ἀπουσίαι τοῦ Μανώλη ἐγίνοντο ὅλοσεν συχνότεραι, ἕως ὅτου μίαν πρωΐαν ἀπῆλθε τέλος πάντων καὶ ἐξηφανίσθη. Ποῦ ἐπῆγε;

Τὸν ἐπερίμενον ἡ Παναγιώτα μίαν ἡμέραν, δύο ἡμέρας. Τὴν τρίτην ἐρευνᾷ τὰ πράγματά τῆς καὶ βλέπει ὅτι τῆς ἔλειπαν τὰ πολυτιμότερα. Τὴν ἔκλειψεν ὁ ἄνδρας τῆς καὶ τὴν ἄφηκε· δὲν ὑπῆρχεν ἀμφιβολία. Τρέχει εἰς τὸν ἱερέα τῆς γειτονείας καὶ ἐξομολογεῖται ἀπελπισ, κλαίουσα. Ἀπὸ τὴν δὴγγησιν τῶν τοῦ γάμου τῆς, ὁ ἱερεὺς ὑποπευθεταὶ ἐγκλημα καὶ τρέχει εἰς τὴν Μητρόπολιν. Τίποτε. . . Ἐπιστρέφει περίλυπος, δακρῦων. Τὸ κορίτσι. . . πῶς τὸ ἄφησαν ἔτσι στὰ χέρια ἐνὸς παληανθρώπου. . . ἐνὸς ληστοῦ. . . Ἡ ἀδεία τοῦ γάμου τῆς δὲν ὑπῆρχεν. . . ὅλα ἦσαν ψεύματα. . . τὴν ἠπάτησαν. . . τὴν ἐπερίπαιξαν. . . Ὁ στίχος τοῦ ποιητοῦ ἐπαλήθευσε:

Πλαστὰ τὰ γένεια τοῦ παπαῦ καὶ τὸ μυστήριον ψέμμα καὶ δὲν τῆς ἔμεινε τόρα παρὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὴν Ἀστυνομίαν, εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν. . .

Καὶ ἡ ἀτυχῆς νεανὺς ἀκούσασα ἐξαίφνης τὴν συμφορὰν τῆς καὶ τὴν ἀτιμίαν τῆς ἀπέμεινε κατάπληκτος, ἀδάκρυτος καθηλωμένη ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀμφιρρέπουσα. Τῆς ἔκλειψαν τὰ χρήματά τῆς, τὴν τιμὴν τῆς, τὰ πράγματά τῆς, τὴν ἡσυχίαν τῆς. Ποῦ θὰ ἐπήγαινε τόρα καὶ τί θὰ ἔκαμνεν;

ΑΝΤΙΑΛΛΟΣ

Ο ΧΟΙΡΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΘΡΗΣΚΕΙΑΙ

Τί κοινὸν μεταξύ χοίρου καὶ θρησκείας; ἤθειεν ἐρωτήσῃ ἴσως ἀπορῶν ὁ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἀναγινώσκων· τίς σχέσις μεταξύ τοῦ ἀκαθαρτοτάτου καὶ καθαρωτάτου; Οὐδεμία βεβαίως· καὶ ὁμοῦ δὲν ὑπῆρξε θρησκειμα ἀναφανέν ἐπὶ τῆς γῆς, τὸ ὁποῖον νὰ μὴ ἔλαβεν ἢ οὕτως ἢ ἄλλως τὸν χοῖρον ὑπ' ὄψιν. Καὶ τὸ νὰ λαμβάνηται μὲν τὸ ἐν τῇ ἀκαθαρσίᾳ διαιτώμενον τοῦτο ζῶον, ὡς τύπος αὐτῆς τῆς ἀκαθαρσίας, τὸ νὰ λέγωμεν μὲν μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου «μὴ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν ἐν τοῖς ποσίν αὐτῶν αὐτοὺς», τὸ νοοῦμεν· τὸ νὰ κινήσωσιν ὁμοῦ πᾶσαι αἱ θρησκείαι (πλὴν μιᾶς) σταυροφορίαν κατὰ τοῦ ὠραίου, τρυφεροῦ, ἡδυτάτου αὐτοῦ κρέατος εἶναι τοῖς πλείστοις καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως ἀκατάληπτον καὶ ἀνεξήγητον καὶ ὁμοῦ εἶναι καταληπτόν ὑπὸ μίαν ἐσποφιν καὶ ἐξηγητὸν δι' ἕνα λόγον, ὃν κατωτέρω ὀψόμεθα. Ἀλλὰ ἤθειεν εἶπη τις, ἀκριβῶς διότι τρέφεται ὁ χοῖρος ἀπὸ τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ τὴν λάσπην, διὰ τοῦτο ἀπηγορεύθη ἡ